

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số:1177 28 tháng 1 năm 2018

Nhơn Duyên

*Tình người sống động tự giao duyên
Cơ hội tiến trình qui một mối
Bình tâm học hỏi tiến từ hồi
Pháp giới khai thông tự đạt ngôi*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

*Kính bái,
Bé Tám*

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Bé thường nói ý lực, vậy làm thế nào mới tạo được ý lực của người tu?
- 2) Đắc đạo là sao?
- 3) Bé về đây thanh tịnh và mọi người đến chung vui, Bé cảm thấy ra sao?
- 4) Tại sao Bé không ở lại đây, làm nơi trú ngụ của Bé?
- 5) Cuộc họp mặt đông đảo đêm hôm qua Bé cảm thấy thế nào?
- 6) Giờ phút chia tay và tái ngộ Bé có cảm động không?
- 7) Bé làm việc liên tục như vậy Bé có cảm thấy nhức tim không?

1) 20-02-92

Hỏi: Bé thường nói ý lực, vậy làm thế nào mới tạo được ý lực của người tu?

TL: Thừa do sự trung tín mới tạo thành ý lực tu học. Có ý lực tu học thì không bao giờ lừa thầy phản bạn, chỉ biết nhịn nhục âm thầm tự sửa mình mà tiến thân thì mới có cơ hội đắc đạo.

2) Hỏi: Đắc đạo là sao?

TL: Thừa tự lui về thanh tịnh, biết được đường đi về Trời, tu học rõ rệt, không nịnh bợ hay ỷ lại một ai cả. Cho nên ở đời này, người tu đắc đạo thường bị phê bình và chê bai hàm oan đủ thứ ngoài ý muốn xảy ra, nhưng vẫn một lòng tiến thân trong phần hồn thanh tịnh. Lúc nào cũng hòa ái tương thân với mọi người, thức hoà đồng khai triển rộng rãi.

Kệ:

*Khai thông trí tuệ giải muôn bề
Bình đẳng thương yêu giải chấp mê
Tịnh độ thanh bình tâm đạt đạo
Ý lực vô sanh thức chẳng mê*

3) 21-02-92

Hỏi: Bé về đây thanh tịnh và mọi người đến chung vui, Bé cảm thấy ra sao?

TL: Thừa tình thương đã đưa Bé về đây, là nơi Bé đã thuyết giảng làm việc không ít về tâm linh, Bé cảm thấy rất vui tái hội với tất cả bạn đạo yêu quý của Bé đã chung hành giải thoát bao nhiêu năm qua.

4) Hỏi: Tại sao Bé không ở lại đây, làm nơi trú ngụ của Bé?

TL: Thừa Bé là người tu học, chứ Bé không có ý định làm Thầy xâm chiếm cơ sở tâm linh để làm của. Mọi bạn đạo thương yêu hướng thượng đều có quyền tham gia chung sống hòa bình theo nội qui lợi ích đã đề ra, thế gian đô thị giả, chúng ta đến đây tu học, rồi cũng phải ra đi theo chiều hướng mà chúng ta tham thiên hướng tâm hằng đêm. Bé nghèo Bé chỉ đóng góp lời giảng giải, và tiền cơm ăn ở như mọi người, Bé cảm thấy thức bình đẳng của anh chị em chung vui và đóng góp rất có giá trị. Người tu phải giữ tâm thanh sạch là trên hết, không nên bày biểu những điều gian dối và tự lường gạt chính mình, tức là nói ngũ hành thiên cơ, nhưng chẳng biết thiên cơ diễn tiến từ đâu.

Kệ:

*Tu hành thanh tịnh lý cao sâu
Thâm niệm Nam Mô giải ước sầu
Tâm hạnh chơn tu càng tiến bước
Về không thanh nhẹ giải mê sầu*

5) 22-02-92

Hỏi: *Cuộc họp mặt đông đảo đêm hôm qua Bé cảm thấy thế nào?*

TL: Thừa Bé cảm thấy lại được hiểu rõ hơn những lời phân giải của Bé, cảm động lòng người, tùy trình độ, tự ý thức để đóng góp cho nhau, khi họp mặt khai triển tâm đạo ở tương lai. Ai ai cũng đón nhận hòa khí của Trời đất mà xây dựng, thành một hội phát triển tâm linh lớn rộng ở tương lai. Nếu cứ tiếp tục như vậy mà hành triển thì tình Trời càng ngày càng mở rộng hơn, lại càng thấy rõ sự thương yêu của Trời Phật hơn, chơn tâm sống hẳn với Trời Phật, thì tai nạn sẽ bớt được nhiều. Thuận tình Trời hòa với nhơn loại, tái lập hòa bình không khó khăn, mỗi mỗi đều phát triển từ chơn tâm thành thật mà ra.

Kệ:

*Khí thanh sẵn có của tình Trời
Nhập định tham thiền khắp các nơi
Khai triển tâm linh về thực chất
Vô sanh thanh tịnh rõ tình Trời*

6) 23-02-92

Hỏi: *Giờ phút chia tay và tái ngộ Bé có cảm động không?*

TL: Bé rất cảm động, tận tâm chia xẻ từ quang cho mọi người, còn phần tái ngộ thì cũng rất đầy đủ, tình thương đã ôm ấp từ lâu, mọi người đều lớn lên và khỏe mạnh thành tài, và ứng dụng khả năng của chính mình cho xã hội, thật là chuyện bất ngờ luôn luôn xảy đến với Bé, tình Trời mở rộng, chư Phật luôn luôn dành cho Bé cơ hội tương hòa tương sinh. Đối với người thường thì mệt mỏi người, nhưng đối với Bé thì là cơ hội trụ tâm phân giải, Bé tự cảm thấy Trời Phật luôn luôn đối với người chơn tu thật lòng ban bố tình thương. Tâm của Bé lúc nào cũng sẵn sàng đóng góp. Nhiều bạn đạo cũng đi, cũng cảm động và khóc rất nhiều, nhưng sau giây phút thiêng liêng đó, mọi tâm thức của mọi người đều được nhẹ nhàng, như xe hơi mới rửa sạch.

Kệ:

*Thiên nhiên cảm động cứu giúp nhơn sanh
Nguyên ý thâm sâu tự thực hành
Đời đạo song toàn đồng tiến bước
Giải mê phá chấp lại đạt thanh*

7) 24-02-92

Hỏi: *Bé làm việc liên tục như vậy Bé có cảm thấy nhứt tâm không?*

TL: Thừa ý lực hướng về từ quang thanh nhẹ, Bé cảm thấy không có gì bận tâm cả. Bé chỉ biết ngày đêm tiếp tục học hỏi và tiến hóa mà thôi. Bé đã may mắn hơn con thú, được mang xác làm người và có cơ hội hướng về Trời Phật mà thực hành, sống trong tình thương sống

động, biết quý yêu bản thân và Trời Phật cùng nhơn loại. Bé đã được một cuộc sống vui, vì mọi người, bằng lòng dẫn thân học hỏi khắp nơi nơi, hồn xác minh bạch. Bé chỉ chờ giây phút thật sự rời bỏ cảnh hồng trần là hoàn tất mà thôi. Cuộc sống của Bé không có tiền bạc giàu có như mọi người, nhưng Bé chỉ có tình thương và quý trọng mọi người.

Kệ:

*Ai ai cũng sống tiến hóa như mình
Kế kế nhơn sinh tự hướng khuynh
Tiến hóa thâm tâm theo chuyển thức
Hằng say đời đạo rõ hành trình*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Linh Hồn

*Linh hồn nguyên gốc vô sanh
Như Lai hội tụ hóa sanh cõi trần
Bước vào thế cảnh bản thân
Giám trong thể xác khó phân đạo đời
Lắm khi bực tức muốn rời
Nghệp duyên lẫn lộn nơi đời tạm thôi
Phù sanh cõi tạm vị ngôi
Lôi thôi đừ thử đứng ngồi không yên
Giám thân tự cảm lụy phiền
Hút thấu ngoại cảnh khó yên cõi lòng
Động lòng giao tiếp ngoài trong
Không sao tránh khỏi tạo vòng khổ đau
Cảnh đời lý luận thương nhau
Bên trong muốn tránh khỏi rầu khỏi lo
Tự mình thức giấc dạn dò
Không mê không chấp, không nhờ ngoại lai./.*

Lương Sĩ Hằng

ĐẸP BỎ TỰ ÁI
(Montréal 29/3/81) (tiếp theo và hết)

Cho nên chúng ta ở đời, biết bao nhiêu sự vầy xéo. Các bạn có vợ có con, có chồng có con, biết bao nhiêu trở ngại hằng ngày các bạn. Rồi các bạn nhờ cái tu thì giải tỏa lần lần, rồi các bạn bước tới một bước, hai bước, rồi nó kéo lùi lại năm ba bước. Bắt các bạn cũng phải chấp nhận. Cái nghiệp các bạn, nghiệp chồng nghiệp con, nghiệp vợ nghiệp con, nó ôm nó lồi nó kéo các bạn, các bạn cũng phải chịu, chấp nhận, học cái nhẫn. Rồi từ cái nhẫn đó nó mới tiến tới sáng suốt rồi thực hiện từ bi. Rồi nó thấy nghĩa là, trong cái thanh tịnh là khỏi đi đâu hết, khỏi bước đi đâu hết. Khi các bạn thanh tịnh rồi là lấy hư không làm đích rồi, không cần bước đi đâu, không cần phải xuất hồn, không cần phải đi đâu nhưng mà phải làm sao giữ tâm thanh tịnh. Thì lúc đó các bạn mới là phân thân làm việc ở các nơi! Đi tới hư không đại định rồi, thì các bạn làm việc các nơi được. Cho nên sự sáng suốt nó về với các bạn. Rồi các bạn sẽ bị thử thách ở bên trên. Bề Trên sẽ thử thách các bạn, sẽ xua đuổi các bạn. Đó cũng như ông Tư đã nói rằng, tôi đang đi mà tự nhiên hạ tầng công tác, không đi được. Đó là một sự xô đuổi, mà đó là thử thách. Mà nếu chúng ta chấp nhận tiếp tục đi nữa thì chúng ta được hưởng cái thanh quang điển lành của Bề Trên chiếu hóa cho chúng ta. Càng thụt lùi, càng tiến tới! Càng thụt lùi, càng tiến tới!

Trì chí trong thanh tịnh thì tự nhiên chúng ta hưởng, ta tiến vào trong sự thanh tịnh sẵn có, ta hưởng cái thanh quang điển lành. Chứ không phải ta bị xô đuổi rồi ta chạy chọt như người phạm, không được! Nhiều người không hiểu, lo cúng la quấy, lo xin ơn trên này kia kia nọ, vô ích! Đó kêu là chạy chọt. Còn cái sự thanh tịnh của các bạn mà tự đặt được rồi thì các bạn thấy, giải quyết tất cả mọi sự việc, đâu có cái gì phiền muộn nữa, đâu có gì lo âu nữa, bằng ta mất sự thanh tịnh.

Cho nên Đức Thích Ca đã thành công và Đức Thích Ca đã để lại gì, kêu mọi người phải cố gắng trở về với sự thanh tịnh, hư không đại định, thì nhiên hậu tất cả sẽ được phát triển, sẽ được tiến hóa thông suốt. Những đắng đã trọn lành, nếu mà không chiếm được cái thanh tịnh, không bao giờ họ chịu nổi những cái cơn vầy xéo, những cơn đau khổ. Quan Âm chẳng hạn, các vị tu đều gặp đại nạn. Trong cái đại nạn đó mà họ chấp nhận được rồi là họ tiến hóa chứ không có gì hết! Cho nên các bạn đừng lo, đừng có buồn, vô ích! Sửa mình đi, hiểu mình đi. Tôi sai chẳng có ai sai. Các bạn chê bạn sai thì các bạn càng thấy rõ hơn nữa. Đừng cho các bạn là đúng thấy không? Cho nên sự giáo dục của Bề Trên, không phải là ta muốn làm là được đâu, nó có ngày có giờ, nó xui khiến cái chuyện đó nó tới cho bạn.

Đó là Bề Trên đã qui định như vậy. Trong cái giờ phút đó nó làm cho các bạn bức bối. Mà nếu các bạn hiểu được sự thanh tịnh có thể không chế được sự động loạn thì cao quý biết là bao nhiêu, sáng suốt biết là bao nhiêu. Các bạn học tới vô cùng thanh nhẹ, biết bao nhiêu sự kích bác nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn cũng phải giải được, là vì nhờ gì? Nhờ sự thanh tịnh, công phu hằng đêm của các bạn, sự dày công của các bạn, hướng thượng, vị tha, thương yêu tất cả mọi người, đang đắm chìm trong bể khổ, không biết quê hương là gì, không biết lối về là gì? Các bạn đã nhóe được ánh sáng, các bạn đã hiểu được Thượng Đế, các bạn hiểu được chư Phật chư Tiên, bây giờ chờ ai bây giờ? Chờ chính bạn đến nơi mà thôi! Chứ đâu phải chờ chư Phật chư Tiên đến kiểm các bạn. Mà chờ các bạn dời gót ngọc đến để đánh lễ Ngài mà thôi. Cho nên Bề Trên rất thương xót chúng ta, thương yêu chúng ta, nhiều khi rơi lụy để cảm động trong lòng của chúng ta. Vì sự sai lầm đen tối của một chút trong sự mê chấp và nó chậm tiến rồi nó đem lại sự bức bối của nội tâm, ăn không ngon, ngủ không yên! Rồi toàn ra, các bạn dọn ra xem, nguyên là chuyện không đáng không, không có chuyện gì đáng kể cả. Suốt cả một cuộc đời của các bạn, các bạn hết một cái nghề chánh trị, chém giết lẫn nhau thấy quan trọng nhưng mà rốt cuộc không có cái gì đáng hết! Có cái đáng

nhất là cái thanh tịnh mà thôi. Làm sao chiếm đạt được sự thanh tịnh đó? Khi mà các bạn đạt được sự thanh tịnh rồi, các bạn thấy tất cả, yên đi! Rồi nó sẽ xong, không có sao!

Cho nên chúng ta phải trì chí tu, chúng ta con người tu về vô vi thì vô là không, vi là cái chuyện nhỏ nó cũng chẳng còn, không có cái gì quan trọng. Nhưng mà giáo dục lẫn nhau, nhiều khi lời qua tiếng lại. Đó là sự trao đổi về thanh quang. Bề Trên đã cho chúng ta có cơ hội đàm luận để trao đổi tiến hóa. Thì bất cứ chỗ nào chúng ta cũng có thể học. Đối với người bạn thường chúng ta cũng học được, chứ không phải nói gì bạn tu. Một cái âm thanh đang kêu gào ở không trung đó, chúng ta đang nghe đây, chúng ta cũng học. Nếu chúng ta đạt được thanh tịnh là chúng ta học tất cả.

Cho nên các bạn, trong giờ thiền các bạn, những tiếng ồn ào xung quanh các bạn, các bạn cho những tiếng đó là bạn thì không bao giờ các bạn còn động nữa. Những tiếng gay gắt ở xung quanh đó là những tiếng đó của bạn, vì bạn có thể nói và bạn có thể đặt điều và bạn có thể làm y như những người đã làm, thì bạn hòa đồng với họ thì thấy té ra họ cũng như mình, không có gì! Khi mà các bạn được thanh tịnh rồi, các bạn tưởng họ là mình thì các bạn đã trao đổi sự thanh quang cho họ rồi. Các bạn đã đạt được cái hạnh bố thí. Mà các bạn còn đóng cửa lại giận hờn thì các bạn đâu còn có cái hạnh bố thí. Xưng danh là tu là hành, là nghiên cứu đạo pháp nhưng mà rốt cuộc các bạn còn giận hờn thì cái giá trị các bạn để đâu? Cho nên trong sự sai lầm đó, trong bạn đạo chúng ta đều bị hết thấy, cho nên chúng ta nghiên cứu, để tránh cái đó!

Cho nên tôi lại khuyên các bạn niệm Phật, niệm, thường niệm, vô biệt niệm, để tránh, tránh tất cả những sự sai lầm chính mình có thể tạo cho mình! Đó cho nên chúng ta phải nghiên cứu và cũng phải do cái sự công phu để đưa lại sự bình tâm. Và cái Pháp luân thường chuyển là ổn định mọi tạng, rồi trụ hóa cái thanh quang sáng suốt, hòa cảm hư không đại định thì các bạn chỉ mở nụ cười, để đối phó bất cứ tình trạng gì xảy đến. Còn nếu các bạn tu cao, nhẹ hơn, thì các bạn bắt buộc, trường hợp phải bắt buộc, có nhiều trường hợp nghiêm nghị để ban thanh điển cho đối phương. Vì nó đã yếu hèn, các bạn phải ban. Nhiều khi thấy các bạn nói như hung hăng nhưng mà nói rồi các bạn trong tâm không chấp, không nhớ điều đó là tự nhiên, Bề Trên đã mượn bạn mà ban thanh quang cho đối phương. Mà đối phương nghe những lời nặng nhọc của bạn nhưng lại vui! Thì các bạn thấy rằng, cái chuyện của Bề Trên đã làm, chứ không buồn. Cho nên tôi ở Việt Nam, đã được những cái thanh điển của Cha xuống thế gian, mà nhập xác nhiều người và đã về với tôi rồi nhiều khi hung hăng, chửi mắng đủ thứ hết, để coi thử trình độ tôi đến đâu. Nhưng mà tôi thấy càng sung sướng nhẹ nhàng. Bởi vì hồi nào đến giờ, các bạn đều yêu thương tôi, kính nể tôi, không ai dám chửi trên đầu tôi. Nhưng ngày này có người ta chửi, tôi mừng quá! Tôi thấy có cơ hội để thử tâm tôi, coi thử phần sáng suốt tôi đến đâu, thanh nhẹ tôi đã đến đâu. Và tôi thấy tôi hòa cảm được cái ý chí của Ngài.

Thật sự Ngài đã giúp đỡ tôi bằng cách nào. Tôi thấy một sự kỳ diệu mà tôi đã từng mong ước từ bao lâu. Cũng như các bạn bây giờ cũng từng mong ước từ bao lâu. Nhưng mà Bề Trên đang cho các bạn chuyển trong gia đình, ngộ sự đau khổ, được sự vầy xéo của gia cang, vợ con, chồng con, để các bạn biết rằng, đó là ý chí của Thương Đế, đang chuyển và đang sửa tâm bạn và cho các bạn tiến. Một cơ hội rất quý giá. Nếu các bạn đạt được thanh tịnh thì các bạn càng thương yêu chồng con hơn, càng thương yêu vợ con hơn, càng tìm cách để xây dựng và giúp đỡ nó cũng như Bề Trên đã và đang tìm đường lối giúp đỡ chúng ta, thấy rõ chưa?

Cho nên nhiều khi những bạn tu khá rồi, có thanh điển rồi., nhiều khi một cơn nào đó, bắt buộc các bạn phải nói hung hăng, nhưng mà nói rồi không không bao giờ các bạn chấp. Đó là Bề Trên đã mượn bạn và độ cho đối phương, độ cho những người gia đình. Chính tôi đã được hưởng rất nhiều về những cái giới đó. Mà tôi ngày nay mới được thanh tịnh và nói lại cho các bạn nghe.

Cho nên sau này nhờ đó mà chúng ta phá mê phá chấp. Chớ còn các bạn cứ luận trong kinh, xét trong sách mãi, cái mê chấp các bạn cũng vẫn còn vì không có cơ hội tháo gỡ, không có cơ hội đụng chạm làm sao các bạn có cơ hội tháo gỡ. Đụng chạm rồi các bạn mới tháo gỡ. Có nhiều người khóc triền miên rồi mới thấy rõ rằng cái tự ái của mình là hư là xấu. Rồi có người bức tức triền miên, rồi mới thấy tự ái không tốt, dọn nó đi, dẹp nó đi, bỏ nó đi. Đó rồi mới hưởng cái phần thanh quang chuyển hóa xuống cho tâm tư cho chúng ta sáng suốt. Không có một người nào có gia đình không có bị đụng chạm, không nhiều thì ít, chắc chắn bảo đảm với các bạn như vậy! Bây giờ các bạn có lẽ độ cho cách mấy đi nữa cũng cái tâm tư bên trong, nó sự thật là sự thật, kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành, có sanh thì tự nhiên phải có khắc. Cái khắc đó là cái sự chống chọi mà sanh là sự hòa cảm. Cho nên gia cang, hai vợ chồng tới lão tới già bảy tám chục tuổi cũng còn có cái chỗ gây nỡ. Tại vì cái khắc. Mà nhờ cái khắc đó là đem lại cái gì? Cái mức tiến, ăn năn hối cải nó mới tiến hóa và nó chấp nhận, nó thấy thật sự, chính mình sai, không phải bà vợ sai hay là không phải ông chồng sai. Nó ăn năn kia, nó mới tiến được! Còn không ăn năn không tiến được! Thế gian cho chúng ta làm cái gì đây? Ăn năn! Các bạn làm cha làm mẹ làm con làm vợ làm chồng để học cái bài ăn năn, ăn năn hối cải! Rồi xuống địa ngục cũng ăn năn hối cải. Còn làm tới Tiên Phật là phải giữ trọn lành thanh quang kia, mới được tiến hóa lên trên. Còn xử dụng thanh quang về sai, đi phục vụ cái chuyện trước ô và lẫn lộn trong trước ô để lợi dụng cái bề thế của trước ô thì tự nhiên mình phải kẹt rồi. Mình lấy cái thanh quang để hóa giải và dẫn tiến tất cả những cái nguồn gốc của thanh quang để tiến hóa, thì mình càng tiến hơn. Đó là công quả! Nhưng mà phải có công trình mới làm được. Phải thực hiện, phải thực hành công phu thì các bạn mới thấy rõ. Càng thấy rõ rồi các bạn mới càng quý, quý cái thể xác bạn, quý cái tâm linh bạn, quý cả càn khôn vũ trụ, quý tất cả những sự huyền diệu ở xung quanh các bạn. Sao bữa nay tôi lại xảy ra việc này, cũng là một chuyện huyền diệu đưa đến cho tôi, đang thử tâm tôi. Ngày mai nó xảy ra chuyện khác tôi lại cảm ơn và tôi tiến thêm nữa. Tôi không có tổn thất cái gì hết nhưng mà tôi lại được cái bài học của Thượng Đế đã ban.

Cho nên các bạn càng tu, con người nó càng khéo léo và sáng suốt thêm. Cho nên phải qua, qua những bài thử thách đó, rồi các bạn mới thấy. Đó cho nên nhiều bạn tu muốn sống đời đời, rồi thấy ai chết, lo! Cái đó cũng sai nữa. Mọi người đều có một nghiệp quả của họ, họ học hết bài rồi họ phải đi. Họ có cái câu chuyện của tiền kiếp. Và các bạn tu thanh tịnh rồi, các bạn chấp nhận rằng, tiền kiếp các bạn đã làm sai! Thấy rõ quá trình của các bạn, bạn mới chấp nhận được. Còn người khác nói làm sao tin? Đó, cùng như những cuốn Địa Ngục Du Ký nói trình trạng này kia nọ, sự phân xử của địa ngục, của vua Diêm Vương rất phân minh. Khi các bạn đọc, các bạn chấp nhận rằng đúng, như vậy phải xử vậy nó mới đúng, nhưng mà làm sao các bạn tin?

Lại các bạn muốn tránh cái tội của các bạn, thấy chưa? Các bạn lẩn xả vô. Đó tôi đã làm cái tội đó, tôi phải chấp nhận cái đó. Bây giờ tôi phải ăn năn hối cải và tôi tu, tôi mới giải thoát. Các bạn tu để làm gì? Tu để giải thoát chớ tu để mang thêm nợ à? Cho nên trong cái tánh ý của các bạn, các bạn phải sửa chữa, rồi các bạn mới giải thoát được. Rồi các bạn càng vun bồi sự sáng suốt, các bạn thấy, các bạn cần phải học hỏi nhiều hơn, cần có nhiều cơ hội kích bác tới với các bạn và để các bạn học nhiều hơn. Bởi vì các bạn đã chịu đựng. Trong cái cơn vầy xéo là cái cơn tiến hóa vô cùng của tâm linh. Các bạn đã thấy rõ rồi, Đức Jesus Christ cũng vậy. Ngài cũng bị vô cùng về thể xác, Thích Ca cũng vậy, bị vô cùng trong rừng rậm nhưng mà Ngài cũng đến, vì sự cương quyết của Ngài không thay đổi, lúc nào cũng vậy đó thôi. Cho nên Ngài đạt được cái gương lành rất tốt để chúng ta soi mặt chúng ta, thấy rõ hành động tâm tối của chúng ta, thấy rõ sự ngu muội chậm tiến của chúng ta chúng ta mới tiến hóa được, chúng ta mới giải thoát được. Cho nên tôi thấy mỗi ngày tôi đều được học ở nơi các bạn, học các giới, từ âm thanh cho tới hành động, tôi cũng phải học. Tôi thấy nhiều chuyện kỳ diệu và sự sáng suốt tôi đã thấy trong sự thấy của Bề Trên, cũng còn phải học mãi, bao la, lớn rộng, Phật Tiên tiến hóa, nhơn sanh cũng tiến hóa, thú vật cũng tiến hóa, côn trùng cũng đang tiến hóa. Mình thấy mình mà chậm tiến thì mình hổ thẹn! Sự tranh đấu của côn trùng vạn vật, nó còn muốn tiến hóa hơn nữa, vì nó ở trong cái chỗ hẹp hòi chậm tiến, nó mong được tiến nhiều hơn.

Mà chúng ta càng thấy rõ nó thì chúng ta phải hổ thẹn! Chúng ta đủ tâm linh, đủ điều kiện để sửa tâm sửa tánh để tiến hóa, mà không chịu sửa. Lại cứ than ván rồi không chịu làm, muốn có ăn. Đó là cái chuyện bê trễ chậm tiến.

Cho nên chúng ta phải phát tâm. Khi chúng ta tu rồi, phải phát tâm để giúp đỡ mọi người. Cho nên tôi nói, khen các bạn rằng, các bạn có tâm chỉ cho mọi người tu, cái chuyện rất cao quý. Phần đó là phần phước, đại phước đức cho tương lai gia đình của các bạn, chứ không phải các bạn làm cái việc đó mà các bạn lỗ đâu! Cho nên các bạn đừng có nên so đo cái đó rồi mất tất cả những cái công quả quý báu của các bạn. Các bạn tự xóa đi, tại sao? Khi các bạn đã giúp được người mà các bạn còn kể lể thì các bạn vun bồi sự tăm tối đứng trước sự sáng suốt! Thì các bạn đã tự xóa cái công trình tiến hóa của các bạn, mà các bạn khao khát hơn và để giúp đỡ cho nhiều người, xây dựng cho nhiều người. Các bạn đừng có so đo, không có đối khổ, không có nghèo cực. Mà chỉ thiếu sự thật thà với chính bạn mà thôi.

Đó cho nên chúng ta càng tu, nó lại càng văn minh hơn, nó lại càng thấy rõ cái lỗi của nó hơn, nó phải tự sửa chữa, rồi nó mới qui nguyên về tứ đại giai không, sống trong cái bản thân tứ đại này, nước lửa gió đất đều hườn hư không, chả có gì đáng phải bức bối và lo buồn nữa, Cho nên chúng ta giữ cái phần sáng suốt của phần hồn mà cứ tìm đường để đi lên mãi, và hóa giải những sự nan giải của nội tâm của chính chúng ta trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Đó là chánh pháp.

Nếu mà các bạn không chịu tự sửa chữa, tự hóa giải lấy mình, mà đem cái phần khôn lanh, thông minh của mình, đi sửa người khác, rốt cuộc mình phải vấp phải. Mình kêu người đó đẹp tự ái rồi mình vun bồi tự ái, cái đó không được, mình kẹt rồi, thấy không? Cho nên mình phải thực hành để ảnh hưởng người khác mới là đúng. Cho nên các bạn khi mà các bạn tu được thanh tịnh rồi, các bạn thích lắm, muốn lắm, muốn nói cho người khác, để cho họ ăn năn hối cải, để họ thấy cái sự vô cùng sẵn có của họ và thấy sự sai lầm của chính họ, có thể tạo ra bao nhiêu sự nguy hiểm, cho thể xác lẫn phần hồn của họ. Rồi tự giam hãm họ trong cái phạm vi eo hẹp, không tiến nổi, bức trí khùng điên là ở trong đó. Cho nên chúng ta tu, chúng ta phải rõ, tại sao tôi phải tu? Vì tôi thiếu sót! Các bạn tu, đều là người thiếu sót! Tu bỏ sửa chữa cho nó tốt hơn nữa. Nếu các bạn đầy đủ, các bạn đâu có tu! Các bạn là ngon lành, đâu có tu! Làm tiên làm Phật, cũng ở trong cái bậy bạ mà ra hết thấy. Chính thể xác của tôi, tôi thấy rằng trong cái sự sai lầm vô cùng chúng ta mới được sửa tới vô cùng. Ngày nay tôi tu là để tôi sửa chứ tôi làm sao giỏi hơn người ta được, làm sao tôi giỏi hơn các bạn được. Cái đường tôi đi là đường của các bạn đã và đang đi, rồi chúng trao đổi rồi chúng ta học thêm. Hằng tuần chúng ta gặp nhau để trao đổi để học thêm. Nhưng mà nhiều người đang thắc mắc được biết, muốn biết cái tiền kiếp của chính mình. Mà người khác nói làm sao mình tin. Bởi vì mình đã ở trong sự ngu muội, chín tháng mười ngày giam hãm trong cái bóng tối, trong bụng mẹ rồi đưa ra rồi hưởng được một chút ánh sáng đây, rồi muốn biết đủ chuyện hết. Nhưng mà đó là thật sai lầm.

Chỉ có tu để bạn khai triển cái bóng tối trong nội tâm nội tạng của bạn đây, rồi các bạn thấy thật sự sáng suốt, thấy sự sai lầm của chính bạn, bạn mới thật sự là ăn năn hối cải, sửa chữa. Cho nên nhiều người ở địa ngục, chết rồi xuống địa ngục bị giam hãm, bị giáo dục và cho nó hồi sinh lại để nói cho dương gian nghe rằng không nên làm những điều sái quấy đó. Nhưng mà mấy ai tin, họ vẫn tiếp tục. Cho nên phải cho họ đặng, chúng ta có cơ hội đặng là quý lắm, có cơ hội học? Chúng ta vấp phải thì chúng ta mới có cơ hội sửa để tiến hóa. Còn nếu chúng ta không vấp phải không bao giờ chúng ta chịu sửa. Các bạn nhìn nhận điều đó không? Sự sai lầm mỗi người đều có. Cho nên chúng ta phải ăn năn hối cải, phải tìm hiểu lấy ta.

Cho nên phải nói tôi tầm tôi, tôi phải tìm tôi ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Thực chất của tôi là gì? Thì tự nhiên các bạn sẽ trở nên một người nghiêm trang và sáng suốt. Vì các bạn tìm hiểu được các bạn rồi, các bạn là người có vị trí, chủ nhân ông của tiểu thiên địa đang trụ trì trong cái thể xác hòa hợp với căn khôn vũ trụ. Thành ra sự nghiêm trang đó nói sẽ về với các bạn. Nghiêm trang đó do đâu ban bố cho các bạn? Trách nhiệm của các bạn đối với vạn linh trong tiểu thiên địa này. Cho nên các bạn phải chịu trách nhiệm,

xây dựng vạn linh trong tiểu thiên địa này, để dẫn tiến cho nó, vượt qua những sự bão bùng nguy hiểm, trong cơn động loạn, suy tư eo hẹp, mà nó làm cho chủ nhân ông bơ vơ không tiến nổi. Khi chúng ta ý thức được rồi, chúng ta lại trách nhiệm nhiều. Mà trách nhiệm sửa chữa đó, nó trở nên con người nó nghiêm trang, và lại sáng suốt hơn! Đó các bạn mới thấy rằng, các bạn tu về vô vi là các bạn học viên cả cần khôn vũ trụ. Các bạn bước vào trong cửa trường đại học của cần khôn vũ trụ. Càng ngày càng học, càng nhận bài, càng trả bài, càng tiến hóa. Trả đúng, các bạn được nhẹ! Trả không đúng, thì các bạn phải tái học. Cái đó đương nhiên phải có! Cho nên không có than trách ai hết. Cho nên nhiều bạn tu rồi nói, ô sao tôi tu tôi chán đời đồ này kia kia nọ đủ thứ hết.

Bạn có chán có chê, có tiến, đủ mọi giới các bạn phải học. Chán tới vô cùng là các bạn hết chán, vui tới vô cùng là các bạn hết vui. Thấy không? Buồn tới vô cùng thì các bạn hết buồn! Thấy rõ chưa? Mọi sự việc nó phải đi tới rõ rệt, xong mọi thứ các bạn mới yên. Còn nếu mà nó không rõ rệt thì các bạn cũng còn ở trong sự thắc mắc. Cho nên nhiều người tu, trách cả ông Trời, trách cả ông Phật. Tôi làm cái bàn thờ tốt đẹp, mỗi ngày phụng sự bốn lần, tứ thời, nhưng mà ngày nay tai nạn cứ tới trong nhà hoài, tại vì sao? Tại vì không chịu sửa tánh. Bề Trên cho các bạn học để sửa tánh, xây dựng tâm tánh để tiến hóa. Chứ đâu có kêu bạn sửa cái bàn cái ghế mà đem được cái bàn cái ghế đi đâu! Cho nên sự sai lầm của mình lại không chấp nhận, rồi đâm ra bảo vệ sự sai lầm. Nếu mà ai khuyên mình sửa nội tâm, lại trách! Chứ nội tâm tôi đã làm gì mà kêu tôi sửa? Cả ngày tôi lo tôi phụng sự cái bàn, tôi thấp nhang như vậy mà nói kêu tôi sửa cái gì? Nhưng mà kỳ thật bên trong không chịu sửa! Cho nên không đắc chứng! Cho nên tu phải sửa bên trong. Các bạn biết lo bàn thờ thì bắt các bạn phải dọn cái bàn thờ đó vào tâm. Cái bàn thờ đó mới là chánh đáng. Chứ còn ý lại nơi cái bàn thờ cũng không chánh đáng! Các bạn vun bồi được cái thanh điền và thanh điền của các bạn hòa hợp với thanh quang ở bên trên, đó là bàn thờ chánh cống rồi. Bàn thờ các bạn được trong lành rồi, sáng suốt rồi, nhẹ nhàng rồi. Lúc nào các bạn cũng nghĩ người đối phương là một vị Phật, người đối phương là một tình thương của Thượng Đế, ban cho chúng ta. Cúi Ngài dạy cái gì đây? Ngài chỉ tôi là một bài dạy. Ngài khen tôi cũng là một cái bài dạy. Hai bài tôi cũng phải học hết. Chứ không phải là tôi chấp nhận những sự khen và tôi chê những sự chỉ. Thì lúc đó các bạn thấy, cái đường lối xây dựng rõ rệt, chính mình tiến hóa trong cái chu trình hành hương, trung dung, đời đời kiếp kiếp, không bị sa ngã.

Còn nếu các bạn thích người ta khen, ghét người ta chê, thì không bao giờ các bạn đi tới đâu hết! Thích người ta khen thì các bạn chỉ ở cái giới khen đó thôi. Còn ghét người ta chê thì các bạn ở trong cái chấp đó thôi. Đâu có tiến được! Cho nên con người, cái tâm mình eo hẹp sân si nhỏ mọn không thấy, tưởng là đúng, tưởng là vĩ đại. Nhưng mà gieo sự sai lầm ở trong tâm thức không hay. Cho nên nhiều khi đau khổ vô cùng. Tâm đạo này đã rồi đi tâm đạo khác, bán tín bán nghi, không chịu tu! Khi mà mình tưởng người đó giả thì chính mình là giả đó! Khử trừ lưu thanh mà không chịu làm cho sạch, rồi lo chuyện bề ngoài, để thu hút thêm cái trực và động. Làm sao có cơ hội tiến hóa? Cho nên tôi thấy, mỗi tuần tôi rất vui được gặp các bạn và để nghiên cứu thêm, chúng ta lại cởi mở thêm. Tâm tư chúng ta được xóa bỏ một phần nào sự động loạn. Vì chúng ta đang sống trong nhịp thở của Thượng Đế thì cũng chung với nhau thôi. Sự đau khổ chúng ta đồng chia sẻ và sự vui sướng chúng ta cũng đồng chia sẻ. Rồi chúng ta sẽ học hỏi và tiến hóa, sửa mình để đi tới. Càng ngày càng sửa thì càng tiến. Mỗi tuần mỗi gặp mỗi học mỗi tiến. Đó chúng ta thấy tuần này, người này chết, người kia sanh, luôn luôn cũng là bài học. Để cho các bạn tìm trong cái sanh nó có cái tử, trong tử nó có cái sanh, càng thấy rõ hơn. Càng thấy càng sáng suốt hơn. Cái định luật của phần hồn là bất diệt. Chúng ta phải nhìn nhận rõ ràng là phần hồn bất diệt. Cho nên phần hồn là sự sáng suốt vô cùng, cho nên các bạn giữ lấy để tiến.

Cho nên hôm nay bài nói nó cũng hơi dài! Mà chúng ta lại sẽ tiếp tục đàm luận thêm, giữa anh chị em, để có những cái gì quý báu hơn, chúng ta sẽ đóng góp và xây dựng để học hỏi thêm. Thì chúng ta mong rằng,

sẽ tiếp tục có nhiều cơ hội để đàm luận, để sửa chữa nội tâm nội tạng và thấy rõ sự sai lầm của chính mình. Càng ngày càng thấy nhiều hơn thì các bạn sẽ càng tiến hơn. Cảm ơn các bạn!

BẠN ĐẠO VIẾT

Thủ Đô Washington – Hoa Kỳ , January 19-2018

“ Bên tách cà phê nóng ”

Canada

Xứ Sở của Sự Tử Tế

Bạn hiền thân mến,

Năm nay Đại Hội Vô Vi Quốc Tế được tổ chức tại thành phố Montréal của xứ Canada từ ngày 13 đến 18 tháng 9-2018 .Tôi nôn nóng cho mau đến ngày Đại Hội vì các lý do như sau :

- Để được có dịp gặp lại bạn đạo khắp nơi trên thế giới .
- Để được trở lại thăm thành phố Montréal sau 9 năm Đức Thầy liễu đạo .

Đã 9 năm qua, tôi không có dịp thăm lại thành phố thân yêu mà tôi có rất nhiều kỷ niệm đẹp .Tôi đã qua Montréal để tham dự Đại Hội và các khóa sống chung thật tuyệt vời .Và trong thời gian Đức Thầy không khỏe ,tôi cũng có cơ duyên qua thăm Đức Thầy nhiều lần .

Đức Thầy từng nói : Canada là một quốc gia Tự Do,Dân Chủ và Nhân Quyền rất tốt . Chính quyền biết lo cho dân ,và người dân rất lịch sự ,hay giúp đỡ mọi người .

Theo các tạp chí thế giới,du khách khi đến Canada đều đánh giá : Canada là một Xứ Sở của Sự Tử Tế .Bạn sẽ thường nghe tiếng “ sorry” (xin lỗi),có lẽ vì họ không muốn làm tổn thương người khác .Và sẵn sàng giúp đỡ mọi khó khăn mà bạn gặp phải .

Do đó tôi và bạn chắc không ngạc nhiên khi Thượng Đế đã chọn Canada để Đức Thầy làm nơi tạm dung trong chương trình hoằng khai đạo pháp cho Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp .

.Canada là một quốc gia nằm cạnh và nối dài biên giới với Hoa Kỳ từ tây sang đông .Phía tây tiếp giáp tiểu bang Washington , Phía đông tiếp giáp tiểu bang New York .

Thượng Đế đã ưu ái chọn Canada để tổ chức nhiều Đại Hội Vô Vi Quốc Tế như sau :

- 1- Đại Hội Kỳ 2 (1982): “ Vạn Vật Thái Bình” ,Montréal – Canada
- 2- Đại Hội kỳ 5 (1986): “ Tình Thương và Đạo Đức “ , Vancouver – Canada
- 3- Đại Hội kỳ 10 (1991): “ Hồi Quang Phản Chiếu “ , Montréal – Canada
- 4- Đại Hội Kỳ 13 (1994): “ Đại Hội Kỳ Quan “ , Lake Louise - Canada
- 5- Đại Hội Kỳ 17 (1988):” Hùng Vĩ Giao Liên “ ,Alaska . Tuy là của USA ,nhưng phải qua Vancouver – Canada ,lên Du Thuyền .
- 6- Đại Hội Kỳ 18 (1999): “ Duyên Lành “ , Niagara Falls,Toronto – Canada
- 7- Đại Hội Kỳ 27 (2008): “ Viễn Tiến :, Montréal – Canada .

Canada đã nhiều lần tổ chức Đại Hội Vô Vi Quốc Tế mà bạn chưa đến lần nào là một thiếu sót vô cùng .Đề tài lần này là “ Nhìn Xa “ ,không biết chúng ta nhìn xa như thế nào đây .Có điều là nhiều bạn đạo lớn tuổi ngày một nhiều .Cơ hội gặp lại nhau ngày cũng ít đi . Đại Hội là cơ hội gặp lại nhau tốt nhất về đời liễu đạo .

Hẹn gặp lại nhau trong kỳ Đại Hội Vô Vi Quốc Tế “ Nhìn Xa “ 2018 tại Montréal-Canada .
Xin tặng quý bạn bài “ Tại Sao Lá Phong Đỏ “ là quốc kỳ của CANADA .

Quốc Kỳ của CANADA

Một cờ đứng ba sọc hai màu đỏ và trắng theo tỷ lệ 1:2:1, cùng một **lá phong** đỏ đặt tại trung tâm. Quốc kỳ Canada, cũng gọi là **Lá phong** (tiếng Anh: Maple Leaf) hay Một **lá** (tiếng Pháp: l'Unifolié) gồm một nền đỏ và một ô màu trắng tại trung tâm của nó, ở giữa ô này có đường nét một **lá phong** đỏ cách điệu với 11 đầu nhọn.

Cờ lá phong trong gió (Ảnh: Wikipedia)

Vì sao lá phong đỏ được xem là biểu tượng của Canada?

Bạn vẫn thường nghe nhắc tới đất nước Canada rộng lớn với một tên gọi đầy màu sắc “xứ sở Lá Phong”, và tất nhiên bạn cũng không hề xa lạ với quốc kỳ mang hai màu trắng, đỏ và hình ảnh một lá phong lớn ở giữa của quốc gia Bắc Mỹ này. Nhưng đã bao giờ bạn tự hỏi: “Tại sao đất nước này lại chọn một chiếc lá để thêu lên quốc kỳ?” và cây phong thực sự có ý nghĩa như thế nào với những người Canada? Đằng sau chiếc lá rực rỡ ấy là những bí ẩn ngọt ngào đang chờ bạn khám phá.

Một vài nét lịch sử

Trước khi chính thức trở thành biểu tượng trên quốc kỳ của Canada vào mùa xuân năm 1965, hình ảnh chiếc lá phong đã trở nên thân thuộc và phổ biến với những người dân Canada từ thế kỷ 18.

Thời kỳ đó, chiếc lá phong là biểu tượng cho những người Canada gốc Pháp sinh sống dọc bờ sông Saint Lawrence, nó xuất hiện trên phù hiệu áo giáp của hai tỉnh bang Ontario (lá phong vàng) và Quebec (lá phong xanh) bắt đầu từ năm 1868, và xuất hiện trên quốc huy của Canada một thời gian sau đó. Năm 1867, Alexander Muir đã sáng tác bản nhạc “The Maple Leaf Forever”, bài ca lá phong đã nhanh chóng trở thành quốc ca trong cộng đồng người Canada gốc Anh. Thêm vào đó, hình ảnh lá phong còn xuất hiện trên tất cả các đồng tiền của nước này trong giai đoạn từ 1876 đến 1901.

Cờ lá phong trong gió (Ảnh: Wikipedia)

Theo thời gian, lá phong lặng lẽ đi vào tâm hồn của những người dân nơi đây, dù họ là người gốc Pháp hay gốc Anh. Đến rồi, năm 1965, chiếc lá chính thức được chọn để đại diện cho quốc gia, trở thành hình ảnh trung tâm của lá quốc kỳ, theo bản thiết kế của George F. G. Stanley.

Trên lãnh thổ của Canada có tới 10 giống cây phong khác nhau sinh trưởng và phát triển. Tuy nhiên, chiếc lá phong trên quốc kỳ được thiết kế lại một cách tổng thể, mang hình dáng đặc trưng của lá phong nói chung. Chiếc lá này đại diện cho những người dân Canada thống nhất, không phân biệt gốc Anh, hay gốc Pháp, họ cùng chung sống thuận hòa với nhau trên đất nước rộng lớn thường xuyên tuyết phủ (nền trắng), giữa hai đại dương lớn của trái đất Thái Bình Dương và Đại Tây Dương (hai dải đỏ ở hai bên quốc kỳ).

Những chiếc lá phong thu tạo nên một Canada mơ mộng

Lá phong đỏ vẽ nên cái hồn của mùa thu xứ sở (Ảnh: Le Chalet)

Được biết đến là một loài cây có nguồn gốc châu Á và có tới 150 loài khác nhau, nhưng chỉ có 13 loại phong đã du nhập vào Bắc Mỹ. Trong số đó, có 10 loài có thể sinh trưởng một cách tự nhiên ở Canada. Như một mối nhân duyên, cây phong đã hiện diện khắp mọi nơi trên lãnh thổ của đất nước này. Từ những cánh rừng bạt ngàn cho tới những con đường xinh đẹp nơi thành thị, bạn đều có thể bắt gặp sắc màu của lá phong.

Những cánh rừng phong bạt ngàn (Ảnh: Easyviaggio)

Sự “phủ sóng” rộng rãi của giống cây gỗ cao lớn này đã khiến nó trở nên thật thân quen với người dân. Đặc biệt, vào mùa thu, khi sắc lá đổi màu từ xanh rồi thành vàng, thành đỏ, khiến Canada mang một diện mạo thật thu hút. Những cánh rừng nhiều màu sắc, những con phố giống như bước ra từ những bức tranh đẹp nhất. Đỏ, vàng, da cam, những sắc màu của lá phong khiến cho người Canada khó có thể hững hờ với mùa thu.

Những (con đường nhỏ như đi ra từ cổ tích) (Ảnh: Pinterest)

Cho đến năm 1996, cây phong mới chính thức trở thành loài cây đại diện cho đất nước này; nhưng đã từ rất lâu trước đó, loài cây này vẫn âm thầm mang đến cho Canada một nét đẹp rất riêng, những sắc màu thật rực rỡ mỗi độ thu về. Đối với người Canada, sắc màu ngọt ngào của mùa thu như một món quà, nhắc nhở con người tích lũy cho mình những điều cần thiết để chuẩn bị cho một mùa đông giá lạnh đang cận kề.

Phải chăng đây chính là một trong những lý do đầu tiên khiến người dân nước này đồng lòng chọn lá phong làm biểu tượng của họ và dành rất nhiều tình yêu cho lá quốc kỳ hai màu trắng, đỏ?

Cây phong ban tặng cho Canada một món quà ngọt ngào và đầy tiềm năng

Không chỉ mang tới cho Canada một vẻ đẹp tinh tế, bầu không khí trong lành, cây phong còn đóng một vai trò quan trọng trong đời sống thương mại và văn hóa của người dân nước này.

Cây phong cung cấp cho người dân ở đây một nguồn gỗ quý với độ chắc chắn lớn, màu sắc trang nhã. Nhưng không ở đâu trên thế giới, cây phong lại hào phóng chia sẻ với con người cả thứ nhựa ngọt ngào của nó như ở Canada. Thứ nhựa này thường được biết đến với tên gọi “nước của cây phong” (tiếng Pháp: “eau d’érable”). Khi mùa xuân đến, cây phong sẽ đẩy loại nhựa ngọt dịu (có chứa từ 2-3% đường) từ rễ lên để tiếp thêm sức sống cho cây, chuẩn bị cho một mùa hoa lá mới.

Thứ quà quý giá của thiên nhiên (Ảnh: Pinterest)

Từ thế kỷ 16, những bộ tộc thổ dân bản địa đã phát hiện rằng, “nước của cây Phong” là một thứ quà quý giá, giúp cuộc sống của họ trở nên ngọt ngào và mạnh khỏe hơn rất nhiều. Bao năm tháng đã trôi qua, nhưng những cây phong vẫn tiếp tục san sẻ nhựa ngọt của mình với con người, giúp Canada trở thành đất nước xuất khẩu Sirop từ nhựa phong lớn nhất thế giới.

Thứ nhựa ngọt ngào của cây phong (Ảnh: Montreal For 91 Days)

Cần đun sôi 40 lít nhựa cây mới tạo nên được một 1 lít sirop. Chính vì vậy người dân ở đây rất trân quý sản phẩm này.

Các loại sirop được phân chia theo màu sắc và độ đậm nhạt. Màu càng đậm, độ ngọt càng cao (Ảnh: Pinterest)

Theo truyền thống, người Canada sẽ dựng những căn lều gỗ trong rừng phong để làm nơi sản xuất sirop. Họ đục những lỗ nhỏ trên thân cây để hứng được nhựa ngọt vào các xô nhỏ được cố định quanh gốc, sau đó đun nóng để cô đặc nhựa trong căn lều gỗ. Nhưng bên cạnh xưởng sản xuất sirop cây phong, mỗi căn lều còn có một phòng ăn rất ấm cúng để có thể đón tiếp các vị khách vào mỗi dịp “lễ hội cây phong”.

Lều gỗ sản xuất sirop cây phong và những thùng nhôm được đặt quanh gốc cây để lấy nhựa (Ảnh: Montreal For 91 Days)

Đối với người Canada, lễ hội cây phong là một dịp không thể bỏ lỡ, nó diễn ra vào dịp giữa tháng ba, đầu tháng tư, thời điểm những tia nắng đầu tiên của mùa xuân bắt đầu. Lễ hội giống như một món quà của thiên nhiên ban thưởng cho sự kiên cường của con người sau một mùa đông giá rét, đầy tuyết phủ.

Trong dịp lễ hội, các gia đình sẽ tìm đến các “lều gỗ” cũng là các xưởng sản xuất sirop từ cây phong để được tận hưởng những món ăn được làm từ mẻ sirop đầu tiên của mùa xuân, đồng thời cùng nhau chia sẻ không khí của một lễ hội truyền thống ấm cúng, đầy âm nhạc và sự vui vẻ.

Bên trong căn lều gỗ là một không gian ấm áp, đầy âm nhạc và sự vui vẻ

(Ảnh: Evasions Gourmandes)
(Ảnh: Evasions Gourmandes)

Một món ăn đặc trưng được dùng cùng sirop cây phong

Nếu có dịp đến thăm một “lều gỗ” sản xuất sirop, bạn hãy đừng bỏ lỡ dịp thưởng thức chiếc kẹo mút được làm từ sirop cây phong được những người chủ nhà hào phóng trải lên chiếc bàn tuyết trắng. Bạn sẽ được tự mình cuốn từng dải sirop vàng óng vào thanh gỗ nhỏ và thưởng thức món quà mà thiên nhiên dành riêng cho đất nước hiền hòa này.

Sirop được trải lên tuyết sạch, khi nguội sẽ trở thành một thứ kẹo dẻo. Đây là cách thưởng thức sirop

truyền thống của người Canada vào mỗi dịp lễ hội (Ảnh: Eater Montreal)
dùng những chiếc que để cuộn lấy dải sirop đã đông lại trên bàn tuyết (Ảnh: Eater Montreal)

Người ta sẽ

Chiếc kẹo ngọt, dịu mát.

Bức ảnh được chụp tại lều sản xuất sirop nổi tiếng “Chez Dany” (Ảnh: Cabane Chez Dany)

Nếu muốn có được trải nghiệm ngọt ngào này, hãy tới với Canada vào mùa xuân. Bởi các lều sản xuất sirop sẽ chỉ dành một tháng đầu tiên của mùa xuân, thời điểm tinh khôi nhất ấy để đón tiếp du khách và cùng nhau tận hưởng hạnh phúc của mùa xuân đang về.

Lá phong là một phần của bảo vật quốc gia Canada – Những cánh rừng

Có lẽ không phải ngẫu nhiên mà lá phong trở thành biểu tượng của đất nước Canada và nằm ở vị trí trung tâm của lá quốc kỳ. Canada được biết đến là nước có diện tích rừng đứng thứ ba thế giới, với 400.000.000 hecta rừng trên toàn lãnh thổ, tương đương 10% diện tích rừng của thế giới.

Những cánh rừng này đã biến đất nước này trở thành một trong những quốc gia xuất khẩu gỗ hàng đầu thế giới, xét về cả số lượng và chất lượng. Những thị trường khó tính nhất như Nhật Bản và Hoa Kỳ, cũng như những thị trường lớn như Trung Quốc đều đánh giá rất cao chất lượng gỗ nhập khẩu từ quốc gia có hệ thống đánh giá chất lượng gỗ tốt nhất trên thế giới này. 6% dân số của đất nước được làm việc nhờ vào những hợp đồng đến từ những cánh rừng. Bên cạnh đó, rừng còn mang tới nguồn thu khổng lồ cho ngành du lịch. Bảo vật của đất nước Lá Phong chính là những cánh rừng (Ảnh: Pinterest)

Tuy nhiên, khi khám phá ra tình yêu của người Canada với những cánh rừng của họ, bạn mới thật sự cảm nhận được với họ, rừng là bảo vật thiêng liêng. Mỗi người dân đều mang một tình yêu và trách nhiệm với việc bảo vệ rừng. Các chính sách về khai thác cũng như duy trì sự phát triển bền vững của rừng ở Canada được coi là đi đầu thế giới. Những quy định và luật lệ liên quan đến khai thác và bảo vệ rừng đều được đánh giá là nghiêm khắc nhất trên thế giới.

Với một quốc gia luôn coi “sức khỏe” của rừng là một trong những mối quan tâm hàng đầu, hình ảnh một chiếc lá trên quốc kỳ của họ cũng không khó để lý giải.

Vậy là một chiếc lá phong đơn giản lại chứa đựng cả sự ngọt ngào trong cảnh sắc, văn hóa và tình yêu thiên nhiên của con người Canada. Phải chăng đó là lý do, người dân nơi đây rất yêu và tự hào về lá cờ mang hình lá phong của họ. Canada cũng vì thế được gọi là xứ sở của lá phong.

Lá thư tuần này tới đây là chấm dứt . Hẹn gặp lại quý bạn kỳ tới .

Nam Mô A Di Đà Phật

Vạn Vật Thái Bình

Kính bái,

Võ Quang